

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Viides kirja

RAITA JAUHAINEN

Allianssi.125

Terra Unionia

Viides kirja

Raita Jauhiainen

ALLIANSSI.125

TERRA UNIONIA

Viides kirja

1. painos

© 2020 Jauhiainen, Raita

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-802-396-8

Kansi ja taitto: Raita Jauhiainen

1.

Itäinen taivaanranta oli värjäytynyt oranssiin hehkuun. Lenalle kajastus oli merkinanto, joka ilmoitti yön jo alkaneen väistyä aamun tieltä. Valo hermostutti häntä, joten hän kiri askeleitaan. Hänen oli ennätettävä pienelle Populuksen asemalle ennen kuin aurinko ojentaisi ensimmäiset säteensä Taurusian peltojen ylle ja paljastaisi hänen salaiset ja varsin laittomat toimensa.

”Odota”, kuului vaimen voimakas selän takaa. ”Kävelet liian lujaa.”

Lena hengähti syvään mielensä maltaukseen ja hidasti. Hän vilkaisi olkansa yli perässään kulkevaan Saiaan, jonka posket hehkuivat punaisina ankaran ponnistelun vuoksi. Punertuneet kasvat eivät yllättäneet Lenaa. Saia oli kaupunkilaistytö, joka ei ollut tottunut kulkemaan pitkiä matkoja epätaisaista maastoa pitkin. Kilometrien patikointi oli siis tytölle voimainponnistus.

”Meidän on ennätettävä Populukseen ajoissa”, Lena kuitenkin muistutti.

”En ole rajavartija, eikä minulla ole yhtä hyvää kuntoa kuin sinulla”, Saia sai sanottua raskaan huohotuksensa lomasta.

”Ymmärrän kyllä”, Lena sanoi jo sävyisämmin. ”Enkä ole unohtanut sitä. Olen vain hermostunut ja siksi kiirehdin.”

”Täällä ei ole ketään taikka mitään, jos tätä outoa kasvillisuutta ei lasketa”, Saia sanoi ja levitti kätensä. ”Kukaan ei näe meitä.”

”Totta”, Lena myönsi. ”Tämä reitti ei valikoitunut sattumalta.”

”Oletko hermostunut Anamonan takia?”

”Lähinnä kuluvan ajan vuoksi”, Lena sanoi ja nyökkäsi kohti itää. ”Aurinko nousee jo.”

”Ja meidän on pysyttävä aikataulussa”, Saia huokaisi ja pyyhki hikeä otsaltaan.

”Meillä ei ole enää pitkä matka”, Lena lupasi ja toivoi sillä olevan tyttöön piristävä vaikutus.

”Minusta tuntuu, että käsityksemme pitkästä matkasta eivät kohtaa”, Saia kuitenkin huokaisi.

”Sinä jaksat kyllä”, Lena vakuutti. ”Ja kun pääsemme Populukseen, edessäsi on junamatka, jonka voit taittaa istuen. Tämä on matkasi rasittavin osuus, ja se on jo melkein ohi.”

”Mennään sitten”, Saia myöntyi, vaikkakin vastahakoisesti.

Lena jäi katselemaan tyttöä ja mietti, mitä tämän mielessä mahtoi liikkua. Rajalle saapuessaan Saian kasvoilta oli nimittäin heijastunut kauhu. Lena ei ollut odottanut sitä. Tyttö, joka oli vielä viime kesänä halunnut Terra Unioniaan henkensä uhalla, oli enää kaukainen muisto. Hänen sijastaan rajalle oli ilmestynyt aavistuksen verran aikuisempi nuori nainen, joka oli tainnut viimein ymmärtää, ettei rajaa voinut ylittää pelkän toiveen taikka päähänpiston vuoksi. Mitä ikinä tytölle oli viime kesän jälkeen tapahtunutkin, se oli selvästi kasvattanut häntä.

Mutta nyt, kun he jo olivat lähellä Populusta, Lena ei enää erottanut samanlaista pelkoa kuin rajalla. Nyt Saia näytti tytöltä, jonka mielessä sinkoili loputon määrä kysymyksiä uudenlaisen maailman avauduttua hänen eteensä. Gavialiksen suuruuteen tottunut tyttö saattoi hyvinkin tuntea outoa tyhjyyttä Taurusian avaraa, peltujen ja niittyjen hallitsemaa maisemaa katsellessaan. Täällä kaikki oli hänelle uutta, myös ne asiat, joita Lena piti itsestäänselvinä ja arkisina. Täällä tyhjyys ei ollut kuollutta hiekkaa vaan jotain muuta.

”Jatketaan”, Lena sanoi mahdollisimman kannustavaan sävyyn. ”Ei anneta Lemmuksen odottaa.”

Saia vetäisi takin vetoketjua hieman alemmas vilvoittaakseen, kunnes nyökkäsi. Ele sai Lenan kääntymään kannoillaan ja pinkaisemaan eteenpäin, mutta hän taivalsi aavistuksen verran hitaammin kuin aikaisemmin. Hän ei halunnut uuvuttaa Saiaa puhki, sillä tyttö oli saapunut Terra Unioniaan syystä. Saian oli hyvä olla virkeä Pinukseen saavuttuaan.

Kun pieni Populuksen asema alkoi viimein häämöttää ruskeiden sänkipeltojen takaa, Lena oli kuulevinaan takaansa helpottuneen huokauksen. Saia ei kuitenkaan sanonut mitään vaan seurasi hänen kannoillaan mahdollisimman vähän itsestään ääntä pitäen. Se oli pieni ihme, ainakin Lenan mielestä. Hän oli odottanut, että Gavialiksen ylellisyyteen tottunut tyttö olisi jo viimeistään tässä vaiheessa narissut jostain, ihan mistä tahansa. Saia ei ollut kuitenkaan sanonut ensimmäistäkään poikkituloista sanaa sen jälkeen, kun Lena oli patistanut häntä vaihtamaan rajalla vaatteensa. Tyttö oli ainoastaan pyytänyt häntä hidastamaan, eikä Lena voinut siitä häntä erityisemmin moittia.

Nyt hän erotti katoksen alta yksinäisen miehen hahmon. Lemmus oli ajoissa, kuten odottaa saattoi. He olivat suunnitelleet aikataulunsa jo aikaa sitten, ja Lena oli huojentunut huomattuaan, että vielä toistaiseksi asiat oli-

vat edenneet suunnitelman mukaisesti. Päivä oli kuitenkin vielä alussa ja kestäisi kauan, ennen kuin Saia olisi taas sillä puolella rajaa, jonne hän oikeasti kuului.

”Huomenta”, Lemmus sanoi heidän noustessaan tasaiseksi tallatulta polulta betoniselle junalaiturille. ”Olette pari minuuttia etuajassa.”

”Mieluummin näin”, Lena totesi samalla, kun Lemmus tervehti häntä terraunionialaisittain poskisuudelmalla.

”Kaikki hyvin?” mies kysyi.

Lenan huulille nousi vieno hymy ja hän nyökkäsi.

”Ennätit käydä raja-asemallakin?”

”Ennätin. Kukaan ei kiinnittänyt minuun huomiota tavallista enempää.”

”Hyvä”, mies lausahti tyytyväisesti.

Sitten Lemmus käänsi katseensa maisemaa katselemaan, raskaasti huohottavaan Saiaan. Kun tyttö tajusi, että häntä katseltiin, hän havahtui mietteistään ja kurtisti kulmiaan.

”Mitä?” hän kysyikin ääni hieman käheänä.

”Tervetuloa Terra Unioniaan”, Lemmus naurahti.

”Kiitos”, Saia vastasi ja kulautti vettä juomapullostaan.

”Näytätkin jo terraunionialaiselta”, mies lisäsi.

”Vain koska Lena käski minun vaihtaa vaatteet keskellä metsää”, Saia kertoi asiasta yhä ilmeisen pahastuneena. ”Se oli aikamoinen yllätys.”

”Olet Terra Unioniassa”, Lena huomautti. ”Sinun on näytettävä terraunionialaiselta.”

”Mihin jätit omat vaatteesi?” Lemmus kysyi.

”Lena pakkasi ne reppuun ja kätki metsään”, Saia kertoi.

”Tässä on sinulle genaksoni”, Lemmus sanoi nyt ja nosti taskustaan terraunionialaisittain tutun laitteen. ”Se on Anamonan, joten käsittele laitetta varoen.”

”Jos laite on Anamonan, pääsenkö minä edes kirjautumaan siihen?” Saia kummastui.

Lemmus nyökkäsi.

”Hän avasi lukituksen, joten laite on sinun käytettävissäsi. Älä siis hävitä sitä. Siinä on kaikki Anamonan viestit ja muut henkilökohtaiset tiedot.”

”En hävitä”, Saia lupasi ja tuijotti genaksonia hetken, kunnes malttoi viimein työntää sen takin taskuun turvaan.

”Terraunionialaista henkilökorttia sinulle ei tule, koska et todennäköisesti joudu tilanteeseen, jossa sitä tarvitsisit. On pienempi riski päästää sinut maahan ilman korttia kuin lähteä väärentämään sellaista parin päivän takia.”

”Entä ID-siruni?”

”En usko siitä koituvan ongelmia.”

”Toivotaan”, Saia huokaisi ja pyyhki taas otsaansa. ”Kunnes yritän taas ujuttautua takaisin Gavialikseen.”

”Junasi tulee kolmen minuutin kuluttua”, Lemmus jatkoi. ”Kun nouset siihen, voit valita minkä tahansa vapaan paikan, aivan kuten muuallakin maailmassa.”

”Miksi sinä neuvot minua kuin et tulisi mukaani?” Saia järkyttyi.

”Koska en tule”, Lemmus ilmoitti.

Nyt myös Lena tyrmistyi.

”Mitä ihmettä?” hän kysyi, koska Lemmus ei ollut maininnut tällaisesta ennen tätä aamua.

Saia oli ylipäättään Terra Unioniassa Lemmuksen tarkoin hiotun suunnitelman vuoksi, ja suunnitelman mukaan Lemmuksen oli määrä saattaa Saia Populuksesta Pinukseen. Nyt mies aikoi kuitenkin poiketa suunnitelmasta. Mistä oli kyse?

”Oletko sekaisin?” Saia kysyi nyt. ”Et voi laittaa minua matkustamaan yksin!”

”Sinä istut alas ja pysyt aloillasi siihen saakka, kunnes kuulet ilmoituksen Pinukseen saapumisesta”, Lemmus ohjeisti tyynesti. ”Ja kun olet Pinuksessa, Tilia odottaa sinua asemalla. Hän tietää kyllä, mihin junaan olet noussut ja milloin saavut Pinukseen. Hän on sinua vastassa heti junalaiturilla.”

”Tässä ei ole mitään järkeä!” Saia älähti.

”Usko pois, sinä herätät yksinäsi paljon vähemmän huomiota kuin minun häilyessäni lähelläsi.”

”Minä olen juuri tullut Terra Unioniaan!” Saia huudahti. ”Ja nyt sinä jätät minut tänne yksin?”

”Sinä pärjäätkyllä”, Lemmus jatkoi tyynnyttelyään. ”Sinä et tarvitse yhtäkään miestä tämän matkan taittamiseen.”

Saia puuskahti ja pudisteli päätään.

”Ja ellen täysin väärin muista, Lu kertoi sinun harhailleen puoli vuotta sitten itskesi Gavialiksen kuudennella kehällä”, Lemmus lisäsi.

”Entä sitten?” tyttö kysyi ja Lenan mielestä varsin puolustelemaan sävyyn. ”Eikä se ollut mitään *harhailua*.”

”Olipa se mitä hyvänsä, tämä junamatkasi Pinukseen ei tule olemaan mitään siihen tempaukseen verrattuna”, mies vakuutti.

”En pidä tästä...” Tyttö kuitenkin huokaisi ja alkoi pyöritellä rauhattomasti päätään.

”Istut alas ja odotat, että juna vie sinut Pinukseen saakka”, Lemmus toisti. ”Jos joku alkaa jutella kanssasi, muista taustatarinasi. En kuitenkaan usko, että junassa on tähän aikaan vuorokaudesta monta matkustajaa.”

”Avenasta voi nousta junaan Pinukseen menijöitä”, Lena huomautti.

”Se on totta. Aamu valkenee jo.”

”En pidä tästä”, Saia toisti. ”Kaikki tulevat näkemään, että olen outo ja ulkopuolinen. En ole hyvä puhumaan ihmisten kanssa!”

”Jos et halua puhua kenenkään kanssa, teeskentele nukkuvaa heti, kun kuulet jonkun tulevan”, Lemmus neuvoi. ”Kunhan et oikeasti nukahda ja nuku Pinuksen ohi. Silloin saat kiertää koko Terra Unionian päästäksesi Pinukseen uudestaan.

”Totta”, Lena naurahti.

”Ja muista tyttö hyvä hymyllä”, mies lisäsi vielä.

”Hymyllä?” Saia hölmistyi.

”Kun läsnä on muita, hymyile.”

Saia mykistyi jäi katselemaan Lemmusta hölmistyneenä.

”Se voi tuntua sinusta teennäiseltä”, Lemmus jatkoi, ”mutta terraunionialaisille se ei ole sitä. Sulaudut paremmin joukkoon, kun pidät perusilmee- si tavallista iloisempana.”

”Hän on oikeassa”, Lena sanoi nyt. ”Yritä teeskennellä kuin eläisit elämä- si parhaita aikaa.”

Saia huokaisi syvään ja pudisteli epäuskoisena päätään.

”Ja yritä rentoutua”, Lemmus lisäsi.

”Miksi edes tulit tänne, jos joudun matkustamaan Pinukseen yksin?” Saia tivasi vielä.

”Koska kävin hakemassa Anamonan genaksonin Avenan asemalta tänä aamuna”, Lemmus kertoi. ”Olen täällä, jotta sinulla olisi käytössäsi terraunionialainen genaksoni.”

”Miksi hän jätti genaksoninsa sinne?” tyttö kysyi.

”Varmuuden vuoksi”, Lemmus vastasi lyhyesti.

”En ymmärrä”, Saia sanoi kulmiaan kurtistaen.

”Viime aikoina Anamona on herättänyt paljon julkista huomiota”, Lena kertoi. ”Pinuksessa hän herättää huomiota enemmän kuin Avenassa.”

”Hän on laatinut hyvin kiistanalaisen lakiehdotuksen, joka jo läpäisi syni- kian ja joka nyt odottaa kolmen salin mietintöä”, Lemmus jatkoi. ”Mietintö julkaistaan näinä päivinä, ja siksi Anamona kiinnostaa ihmisiä. Hänen me- nemisiään ja tekemisiään seurataan, joten päätimme, ettei hän vie genakso- niaan lähelle rajavyöhykettä. Genaksoni, jolla hän varmistaa sijaintinsa Le- nalle rajalle palattuaan, ei ole hänen omansa.”

”Miksei hän ottanut mukaan omaa laitettaan? Seurataanko sitä?” Saia huolestui.

”Tuskin, mutta emme nyt ota asiassa pienintäkään riskiä”, Lemmus vasta- si. ”Anamonan lähtö maasta on yhtä asiatonta ja röyhkeää kuin sinun saa- pumisesi tänne.”

”Puhumattakaan laittomuudesta”, Lena lisäsi.

”Juuri niin”, Lemmus laushti.

”Mutta mihin sinä olet menossa?” Lena kysyi nyt ja käänsi katseensa työstä mieheen.

”Toisaalle”, Lemmus vastasi epämääräisesti.

”Minne?” Lena kuitenkin vaati tietää.

Lemmus oli hetken hiljaa ja Lena oli lähes varma, että mies punnitsi vaihtoehtojaan, jotka häilyivät totuuden ja vaikenemisen välillä.

”Ursaviaan”, kuului viimein.

Lena tyrmistyi. Hän ei ollut odottanut Lemmuksen käyvän Ursaviassa tänään.

”Selvä”, hän kuitenkin laushti yrittäen kuulostaa huolettomalta.

Hän ei halunnut jatkaa asiasta keskustelua, koska kuuli jo idästä lähestyvän junan äänen. Myös Saia havahtui ääneen ja tytön olemus muuttui taas silminnähden jännittyneemmäksi.

”Voi ei...” Saia huokaisikin lähestyvää junaa katsellessaan. ”Ei kai tässä muu auta.”

”Sinä pärjäätkyllä”, Lena vakuutti Lemmuksen tavoin. ”Olet nainen, ja Terra Unioniassa se tarkoittaa, ettei sinun tarvitse pelätä julkisilla paikoilla. Ja kuten Lemmus jo sanoi, sinä et tarvitse keltakaartilasta seuraavien päivien aikana. Se voi tuntua oudolta, mutta täällä olisi oudompaa, jos matkustaisit miehen seurassa.”

”Selvä”, Saia vastasi, mutta hänen silmistään heijastui yhä epävarmuus.

Juna lipui asemalaiturin eteen ja Lena avasi oven Saian puolesta. Ovi liukui syrjään ja nuori gavialislainen nousi junaan vitkuttelematta.

Lena kulki tytön kannoilla saattaakseen hänet istumapaikalle saakka. Keskiikäiselle päästyään hän helpottui huomattavasti, että vaunu oli tyhjä. Näin ollen kukaan ei ollut ihmettelemässä pieneltä välisasemalta junaan nousevaa nuorta tyttöä, jonka perään rajavartija katsoi. Täällä, lähellä rajavyöhykettä, näky olisi varmasti herättänyt kiinnostusta, ja oli parempi, ettei Saia huomaisi juuri kukaan.

Tyttö valitsi paikan läheltä ovea, mutta ennen istuutumistaan kääntyi vielä katsomaan Lenaa neuvottoman näköisenä.

”Istut vain aloillasi, kunnes juna saapuu Pinukseen”, Lena muistutti hiljaa.

Saia huokaisi syvään ja nyökkäsi.

”Tilaa pitää sinusta huolen, joten sinulla ei ole hätää.”

Saia istuutui viimein ikkunan viereen ja painoi repun rintaansa vasten. Tyttö näytti avuttomalta.

”Rauhoitu”, Lena sanoi vielä. ”Kaikki sujuu kyllä.”

”Mikset sinä voi tulla Pinukseen asti?”

”Minun on jätävä raja-asemalle”, Lena sanoi.

”Vaikka olet virallisesti vapaalla?”

”Vaikka. Lyhyet vapaat vietetään tavallisesti raja-asemalla.”

”Etkä halua tehdä seuraavien päivien aikana mitään tavallisuudesta poikkeavaa.”

Lena hymyili ja nyökkäsi.

”Tämä junamatka sujuu varmasti ongelmitta ilman minua taikka Lemmusta, joten yritä vähän nauttiakin kokemuksesta”, hän lisäsi vielä. ”Ympäriilläsi on nyt Taurusia. Olet viimein Terra Unioniassa!”

”Eikö meidän pitäisi olla puhumatta tuollaisista asioista?” tyttö kysyi hiljaa.

”Miksi? Tällä ei ole muita.”

”Entä valvontakamerat?” Saia kuiskasi.

”Ei junissa ole valvontakameroita”, Lena naurahti.

”Eikö?”

”Ei.”

Saia huokaisi helpotuksesta ja painautui istuimensa selkänojaa vasten.

”Ei valvontakameroita”, tyttö kuiskasi vielä.

”Olet Terra Unioniassa”, Lena sanoi taas, sillä Terra Unioniasta jo kauan intoillut hirundalainen tyttö ei vaikuttanut vieläkään täysin sisäistäneen asiaa. ”Sinua ei valvota. Rentoudu ja anna itsellesi mahdollisuus nauttia.”

”Yritän”, Saia vastasi.

”Nähdään siis parin päivä päästä”, Lena sanoi vielä, kunnes jo alkoi perääntyä kohti ovea. ”Kerro Tilialle terveisiä!”

Tämän sanottuaan Lena kiirehti ulos ennen kuin juna ehti lähteä. Kun hän sai molemmat jalkansa junalaiturille, vaunun ovi liukuikin jo kiinni ja juna liikahti eteenpäin. Lena otti muutaman juoksuaskeleen Saian kohdalle ennättääkseen. Sitten hän vilkutti hylätyn ja pelokkaan näköiselle tytölle rohkaistakseen tätä vielä viimeisen kerran, kunnes juna kiihdytti ja vei heidän maahan laittomasti saapuneen vieraansa mennessään.

”Minun junani saapuukin jo parin minuutin kuluttua”, Lemmus sanoi nyt katoksesta roikkuvaa aikataulunäyttöä katellessaan.

Lena kurtisti kulmiaan. Hän oli vieläkin ihmeissään Lemmuksen päätöksestä poiketa suunnitelmasta.

”Mitä sinä aiot Ursaviassa tehdä?” hän utelikin ja astui miehen eteen.

Mies käänsi katseensa saapuvan junan tiedoista Lenaan.

”Sain vihjeen, joka liittyy projekti Tiamatiin”, kuului suora vastaus.

”Etkä halunnut mainita siitä Saian kuullen?”

”En.”

”Millaisesta vihjeestä on kyse?”

”Asekehitykseen käytettävän laboratorion mahdollisesta sijainnista, joten poikkean Ursaviassa ja palaan Pinukseen mahdollisimman pian. Tämä ei sotke suunnitelmaa, koska en viivy Ursaviassa kauaa.”

”Miten kauan ajattelit viipyä?”

”En pidä vihjettä erityisen vakuuttavana, joten enköhän palaa Pinukseen ennen iltaa. Jos Tilia ja Saia tarvitsevat apuani, he voivat varmasti odottaa siihen saakka. Heillä on ainakin 65 tuntia ennen määräaika.”

”Jos et pidä vihjettä vakuuttavana, miksi menet?”

”Lähdin Pinuksesta ilmoittamatta”, Lemmus muistutti. ”Olen jo luvattomilla teillä, joten voin yhtä hyvin piipahtaa samalla myös Ursavian puolella.”

”Kaksi kärkeä yhdellä iskulla”, Lena tajusi.

”Siskosi lakiehdotus ei ole vielä laki, eikä siitä todennäköisesti sellaista tulekaan, joten minun aina mietittävä Pinuksesta lähteminen tarkoin.”

”Ymmärrän”, Lena huokaisi.

”Mutta entä sinä?” Lemmus kysyi nyt. ”Mitä olet suunnitellut tänä päivänä?”

”En mitään lepoa kummempaa. Odotan asema vitosella, kunnes seuraava partiovuoroni alkaa. Aivan kuten suunnittelimme.”

”Nähdään siis viimeistään parin päivän päästä”, Lemmus sanoi ja käänsi katseensa lännen suunnasta lähestyvään junaan. ”Tällä samaisella asemalla Saian kanssa.”

”Niinhän me olemme suunnitelleet ja sopineet.”

”Pidä matalaa profilia, penska”, mies sanoi vielä ja iski silmää, ”ja yritä kaikesta huolimatta olla murehtimatta siskoasi.”

Lemmuksen rento sanailu sai Lenan sekä huvittumaan että ärsyyntymään.

”Nähdään, kääkkä”, hän vastasi ja tunsu suupielensä väentävän hymyyn.

Juna saapui, ja asemalaiturin eteen pysähtynyt vaunu vaikutti olevan Saian vaunun tavoin tyhjä. Lemmus astui laiturilta junaan, ja kun ovi sulkeutui, juna lähtikin jo kiitämään kohti itää. Ei kulunut aikaakaan, kun Lenan jo ympäröi alkavaan aamuun kuuluva ehdoton hiljaisuus. Aamu, jota hän oli jännittänyt päiväkausia, oli suunnitelman velvollisuuksien osalta viimein suoritettu.

Rauhattoman aamuyön jälkeen hän osasi nauttia tästä ohikiitävän lyhyestä hiljaisesta hetkestä, sillä hän tiesi sen kestävän vain muutaman hengenvedon verran. Hän oli hyvin tietoinen siitä, että hänen elämänsä oli seuraavien päivien ajan poikkeustilassa. Mutta nyt, vielä muutaman hengenvedon verran, hän päätti sysätä ajatuksen sivuun ja pysytellä aloillaan.

Hän tuijotti liikkumatonta peltomaisemaa ja pudisteli päätään. Tuttu levottomuus, joka oli piinannut häntä jo tovin, alkoi kuitenkin taas voimistua.

Asiat olivat vinossa eivätkä vain Anamonan lähdön vuoksi. Häntä vaivasi myös se, että hän oli juuri valehdellut Lemmukselle. Hän ei ollut valehtelija, eikä hän pitänyt siitä, että oli juuri puhunut palturia.

”Hitto, Lem...” hän huokaisikin itään ja nousevan auringon kajoon kat sellessaan. ”Toivottavasti matkustat nyt Ulmukseen saakka.”

Lemmus ei nimittäin ollut ainoa, joka oli laatinut heidän yhteisestä suunnitelmastaan poikkeavia yksityisiä menoja. Myös Lenalla oli suunnitelma, eikä hänellä ollut vähäisintäkään aikomusta perääntyä siitä. Hän tekisi nyt täsmälleen siten kuin hän oli jo viikkojen ajan suunnitellut. Hänellä oli aikaa reilut 60 tuntia, eikä hän aikonut tuhlaa siitä minuuttiakaan.

Sekä Lemmus että Saia olettivat hänen palaavan raja-asema viidelle, koska niin hän oli sopinut tekevänsä. Kumpikaan heistä ei tiennyt, että myös hän oli nousemassa junaan tänä aamuna. Hän ei kuitenkaan lähtenyt matkaan luvatta vaan oli pyytänyt rouva Jurualta luvan poiketa vakiorutiinista ja lähteä raja-asemalta lyhyen vapaansa ajaksi. Hän oli vedonnut perhesyihin, joita rouva Jurua ei ollut lähtenyt kyseenalaistamaan tietäen, että Anamona Vaal oli hänen sisarensa. Rouva Jurua oli jopa suostunut odottamaan hänen raporttiaan pari ylimääräistä päivää. Lenan mielestä nainen oli suostunut pyyntöön helposti, varsinkin kun otti huomioon, kuinka kireä tilanne rajavartiostossa yhä vallitsi ylilennon takia.

Lena ei kuitenkaan ollut matkalla Avenaan setvimään perhekuvioita, vaan hän oli Lemmuksen tavoin menossa Ursaviaan. Juuri tästä syystä hän oli tyrmistynyt Lemmuksen aikeista kuultuaan. Hän ei ollut odottanut miehen käyvän Ursaviassa tänään, joten hän toivoi, ettei sinne saapuessaan törmäisi mieheen lainkaan. Onneksi hän ei ollut menossa Ledumia pidemmälle.

Hän piipahtaisi tänään raja-asema seitsemällä eikä odottanut vierailunsa herättävän aseman vakiojoukossa ihmetystä. Ylilennon jälkeen lähes jokainen rajavartija oli joutunut tinkimään vapaistaan ja erityisesti hallinnollisiin tehtäviin etsittiin sijaisia ohi virallisten työmääräyksien. Siksi Lena uskoi vonsa astua raja-asema seitsemälle ilman ylimääräisiä epäilyksiä.

”Minun on tehtävä tämä”, Lena laushti peltomaisemaa katsellessaan. ”Minun on pakko.”

Ursaviassa poikkeaminen oli nimittäin myös häiriö, jota hän kipeästi tarvitsi. Se saattoi olla ainoa tapa, jolla hän saisi pidettyä ajatukset loitolla Anamonasta ja kaikista niistä vaaroista, joita Anamonan matkaan liittyi.

Koska kun Anamona oli astunut rajan yli ja kadonnut metsän varjoihin Lun rinnalla kulkien, Lenan sisin oli jäätynyt. Hän ei ollut odottanut reagoivansa hetkeen niin voimakkaasti, olihan hän tiennyt jo kuukausien ajan, että Anamona poistuisi maasta. Oli kuitenkin eri asia tietää jotain tapahtuvaksi kuin oikeasti kokea se. Tilanne oli nostanut pintaan tunteita, jotka olivat

vyöryneet hänen ylitseen voimalla ja ravistelleet häntä. Hän oli toki yrittänyt hymyillä olkansa yli vilkaisuella siskolleen, vaikka kyyneleet olivat jo poltelleet hänen silmiään.

Lena ei ollut koskaan aikaisemmin joutunut näin kauas Anamonasta, ja ajatuskin siitä, ettei hänen ainoa sisarensa ollut enää genaksonin tavoitettavissa, oli kylmäävä. Hänen siskonsa genaksoni oli nyt Saialla, eikä hän voinut tarkistaa, missä Anamona kulki. Hänen oli vain luotettava siihen, että Lu pitäisi hänen siskostaan huolen. Lun oli saatava Anamona turvallisesti Gavialikseen saakka, koska niin hän oli Lenalle luvannut.

Entä jos Anamona ei tulisikaan enää takaisin?

Lena alkoi pudistella päätään. Hän kieltäytyi ajattelemasta kyseistä vaihtoehtoa, ja onneksi poikkeaminen Ursaviassa auttaisi häntä miettimään muita asioita. Hän kävisi raja-asema seitsemällä oman salaisen suunnitelmansa vuoksi, sillä nyt oli paras mahdollinen aika paneutua asiaan täydellä tarmolla. Hän omistaisi sille jokaisen valveilla viettämänsä hetken ja ajattelisi Anamona vasta, kun palaisi tälle pienelle juna-asemalle Saiaa hakemaan.

”Hän pärjää”, Lena vakuutti itselleen kylmää aamun auringonnousua katsolessaan. ”Lemmus valmisteli hänet hyvin tehtävää varten, ja noin 70 tunnin kuluttua hän on taas kotona. Minä en voi viettää näitä tunteja hänen vuokseen peläten.”

Lena alkoi tuntea olonsa malttamattomaksi. Hän käänsi katseensa oikealle, risti kädet rintansa alle ja odotti. Seuraava Avenan suunnasta saapuva juna ei voinut tulla liian pian.

Anamona oli Gavialikseen menosta huolimatta perimmäinen syy, miksi Lena oli päättänyt poiketa Ursaviassa tänään. Anamonaan kohdistuneen, ennennäkemättömän ja kohtuuttoman julkisen loanheiton jälkeen Lena oli viimein valmis koston. Ja hän halusi kostaa, hän janosi sitä jokaisella solullaan. Terra Unioniaa Pinuksesta käsin myrkyttävä Boinan sisarkunta saisi viimein maksaa siitä, mitä sekä rajavartiostolle että hänen siskolleen oli tehty.

”Tänään se alkaa”, Lena sanoikin itsekseen. ”Olen tulossa, petturi.”

Hän oli nimittäin päättänyt jäljittää naisen, joka pukeutui rajavartijan ruskeaan mutta jonka uskollisuus kuului Boinan sisarkunnalle. Ehkä tällaisia pettureita oli rajavartiostossa useampi kuin yksi, mutta Lenan oli aloitettava jostain. Ja kun hän löytäisi heistä yhden, hän saattaisi löytää heitä pian lisää. Nyt hänen piti vain varmistua syyllisen henkilöllisyydestä, ja kun niin tapahtuisi, hän tahraisi naisen maineen lopullisesti. Se tulisi olemaan niin tyrmistyttävä häpäisy, että nainen savustettaisiin ulos koko rajavartiostosta. Siksi hän oli suunnitellut aikeensa tarkoin, eikä hän tuntenut aikeittensa vuoksi vähäisintäkään pistosta sydämessään. Ei, hän odotti sitä sydän roihuten.

Sillä mitä oli yhden naisen maineen pilaaminen sen rinnalla, mitä hänen siskolleen oli jo tehty? Mitä se olisi siihen verrattuna, että rajavartiosto vapautuisi iljettävän sisarkunnan vaikutuksesta? Hänelle olisi se ja sama, jos yksi kunniaton boinalainen joutuisi valheellisesti häpäistyksi, kunhan rajavartiosto olisi puhdas sisarkunnan kuonasta. Sillä tavoin hän sekä kostaisi Anamonan puolesta että palauttaisi oman uskonsa rajavartiostoon, ja ajatuskin siitä sai hänen sielunsa eloon.

Lena hymähti ja pudisteli päätään. Boinan sisarkunta ei ollut vielä tajunnutkaan, että he olivat hankkineet hyvin henkilökohtaisesti motivoituneen vihollisen. He eivät voineet tietää sitä, koska tähän saakka hän oli pysytellyt passiivisena. Sillä toisinaan maltti oli valttia, kuten Anamonakin oli häntä usein muistuttanut, ja siksi hän iskisi nyt, kun sisarkunta kostotoimia vähiten odotti.

Lenan näkökulmasta Boinan sisarkunta oli nimittäin hieman rauhoittunut viime kuukausien aikana. Myös Tilia vaikutti olevan sitä mieltä, Anamonal-tahan Lena ei voinut asiasta kysyä. Anamona olisi kuitenkin vähätellyt boinalaisten vaikuttavuutta, koska pelkäsi juuri sitä, mitä Lena oli nyt aikeissa tehdä: kostoa. Oikeaa ja tarkkaa tietoa saadakseen hän olikin kääntynyt Tilian puoleen ja käynyt naisen kanssa keskustelun Anamonan siitä tietämättä. Tiliahän oli Anamonan ohella toinen, joka oli Boinan sisarkunnan järjestelmällisesti masinoiman häirinnän kohteena, vaikkakin eri syistä.

"Sisarkunnan aktiivisuus on vaikuttanut tasaantuneen sitä mukaa, kun rajavartiosto kiristi otteitaan sekä täällä Pinuksessa että rajalla", Tilia oli kertonut.

"Tasaantuneen miten?"

"En ole kuullut sisarkunnasta mitään muutamaa päivään. He eivät ole ottaneet kantaa yhteenkään julkiseen keskusteluun, ainakaan sisarkunnan nimissä. Aikaisemminhan he julkaisivat lausuntojaan asiaan kuin asiaan ja vain siksi, että he tulisivat pinuslaisille tutuiksi ja alkaisivat sitä myöten myös normalisoitua osaksi päivittäistä puhettamme."

"Ovatko he myös antaneet Anamonan olla?"

"En usko. Anamonan lakiehdotus kohautti koko kaupunkia, ja uskon, että juuri sisarkunta pitää asiasta käytävää keskustelua yllä. He lietsovat pinuslaisten huolia suurentelemalla lakiehdotuksen merkittävyyttä ja sen mahdollisia seurauksia. He tekevät niin, koska näkevät sen suorana hyökkäyksenä ajamiaan asioita kohtaan."

"Hyökkäävätkö he vain lakiehdotusta kohtaan vai saako myös Anamona lokaa niskaansa?"

"Hän saa ja vieläpä hyvin alhaista sellaista."

"Kuten?"

"Oletko varma, että haluat tietää?"

"Olen", Lena oli vakuuttanut.

"Kaupungilla kiertää huhu, jonka mukaan Anamonalla olisi miesten tauti."

"Mikä on miesten tauti?"

"Infektio sukupuolielimissä."

Lena oli tyrmistynyt kuulemastaan.

"Ne saastat levittävät huhua, jonka mukaan Anamona harrastaa seksiä miesten kanssa?!"

"Siltä vaikuttaa", Tilia oli huokaissut.

"Miksei Anamona ei ole kertonut minulle tästä mitään?"

*"Hän ei halua huolestuttaa. Hän on päättänyt kestää tämän, koska tietää tekevän-
sä jotain tärkeää."*

"Mutta kestääkö hän sen? Oikeasti?"

*"Hän on käynyt lähellä murtumispistettä useammin kuin kerran, mutta katson
hänen peräänsä. Hän tietää, että luokseni voi aina tulla."*

"Kiitos", Lena oli huokaissut kyyneleet silmissä.

"En anna hänen vajota synkeyyteen", Tilia oli luvannut. *"En salli sitä. Koska
myös minä uskon, että hän tekee jotain hyvin tärkeää. Hän tekee jotain sellaista, johon
minullakaan ei ole ollut kanttia ryhtyä, vaikka olen omin silmin todistanut samaa epä-
oikeudenmukaisuutta lähes joka ikinen päivä."*

"Entä mikä on sinun tilanteesi?" Lena oli kysynyt pala kurkussaan.

*"Ovelleni ilmestyy yhä musta sulka viikon väliajoin, mutta muuten olen saanut olla
rauhassa. Tiedä sitten, onko tämä tyyntä myrskyn edellä."*

Keskustelu oli herättänyt Lenassa raivon, jota vastaavaa hän ei ollut muis-
tanut aikaisemmin kokeneensa. Hän oli iskenyt nyrkkinsä pöytälevyä vasten
niin kovalla voimalla, että kättä oli jomottanut vielä seuraavana päivänäkin.
Samalla hän oli kuitenkin alkanut tuntea erikoista rauhaa, joka oli täynnä
tarkoitusta ja joka auttoi häntä näkemään selvemmin. Hänen halunsa henki-
lökohtaiseen koston oli roihahtanut. Hänen siskonsa antoi hänelle syyn
kostaa vieläkin kovemmin, ja mikäli hän oli tuntenut vähäisintäkään epä-
röintiä aikeitaan kohtaan aikaisemmin, ne olivat Tilian kanssa käydyn kes-
kustelun jälkeen haihtuneet olemattomiin.

Hän havahtui saapuvan junan ääneen. Populuksen asemaa lähestyessään
juna hidasti vauhtiaan, kunnes jo lipui kevyesti hiljaisen asemalaiturin eteen.
Lena astui muutaman askeleen eteenpäin ja avasi oven. Vaunuun noustuaan
hän istuutui yhdelle lukuisista vapaista ikkunapaikoista, selkä menosuuntaa
kohden. Hän huomasi, että vaunussa oli toinenkin matkustaja. Vihreää
laukkua sylissään pitelevä nainen nukkui, ja se sai Lenan hymyilemään.

Lena jäi katselemaan avaraa peltomaisemaa ikkunan takana. Populus si-
jaitsi lähellä Taurusian ja Ursavian sektorirajaa, joten ei kestäisi aikaakaan,
kun hän olisi jo siirtynyt sektorilta toiselle. Raja-asema seitsemän oli ensim-

ALLIANSSI.I25

TERRA UNIONIA

Viides kirja

Suuri sota on jättänyt Maan syville arville. Maa-alueet päiväntasaajalta kääntöpiireille ovat asuinkelvottomia aavikoitumisen, saastumisen ja äärisäiden takia. Suuren sodan myötä ihmiskunnan kulttuurihistoria on unohdettu ja menneisyys on menettänyt merkityksensä. Sodasta selvinneiden jälkipolvet elävät kuitenkin rauhan ja edistyksen aikakautta.

Terra Unionian viidennessä kirjassa Lena Vaal pitää rajavartioston kunniallisuutta epävarmana ja alkaa selvittää epäilyksiensä todenperäisyyttä. Samaan aikaan yhteistä tehtävää valmistellut Lemmus joutuu harkitsemaan suunnitelmasta poikkeamista, kun taas Tilia Linum yrittää luovia pitämiensä salaisuuksien ja antamiensa lupausten ristiaallokossa. Mikä siis ajaa heitä yhteisesti sovitun ja suunnitellun tehtävän edelle? Onko kyse velvollisuudesta, pakosta vai puhtaasta uteliaisuudesta?

ISBN: 9789528023968